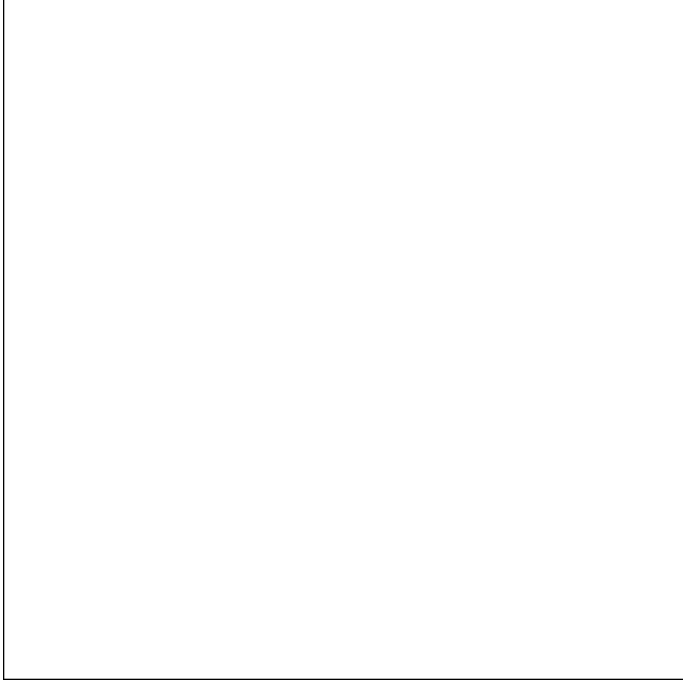

ਦਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀਆਂ

✎ Violet Otieno
✉ Catherine Groenewald
Anu Gill
4
ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ

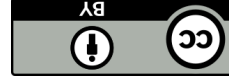

Global Storybooks

globalstorybooks.net

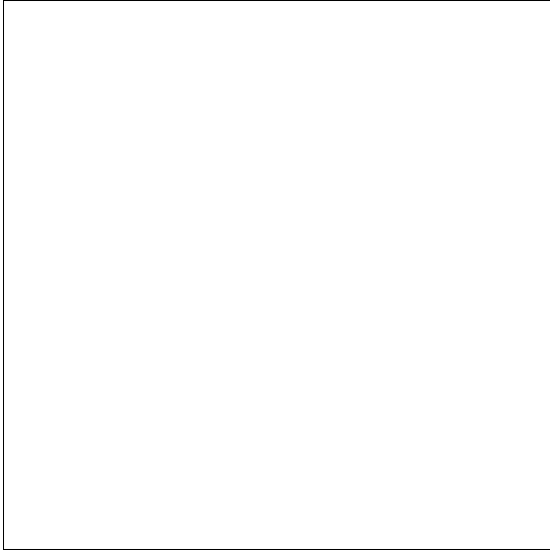
ਦਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀਆਂ

✎ Violet Otieno
✉ Catherine Groenewald
Anu Gill

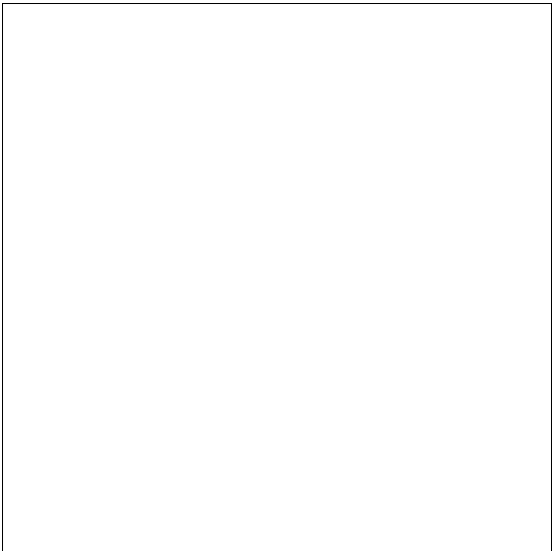
This work is licensed under a Creative Commons
Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

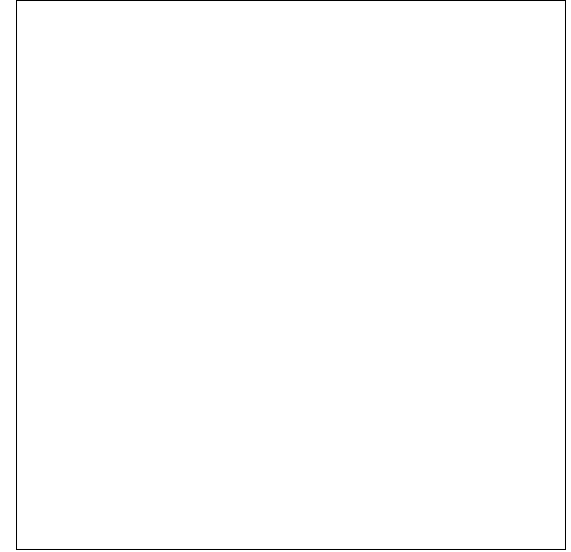
ਉਡੋਨਗੋ ਅਤੇ ਅਪੀਓ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਉਤਾਵਲੇ ਸਨ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਸਕੂਲ ਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਣ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਭਾਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

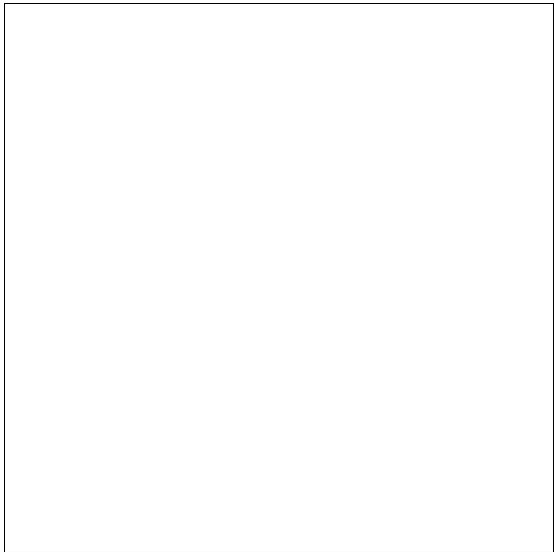

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ, ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਚਾਹ ਦੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਡਰਾਈਵ ਕਰਕੇ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਾਰਾਂ ਗਿਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗੀਤ ਗਾਏ।

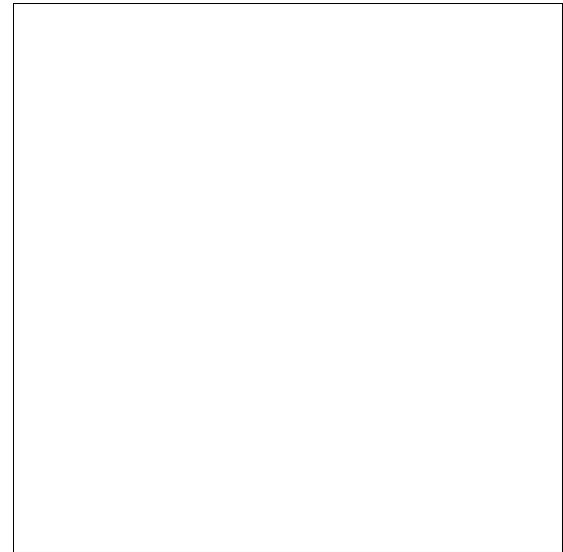

ਜਦ ਉਡੇਨਗੋ ਅਤੇ ਅਪੀਓ ਵਾਪਸ ਸਕੂਲ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਿੰਡ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਪਰ ਸਭ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਉਡੇਨਗੋ ਅਤੇ ਅਪੀਓ ਦੀ ਦਾਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ!

ਕੇਵਲ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰੋ।

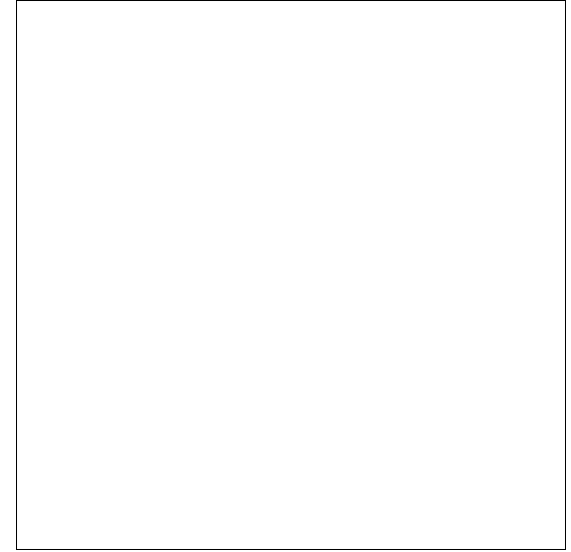

ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰੋ।

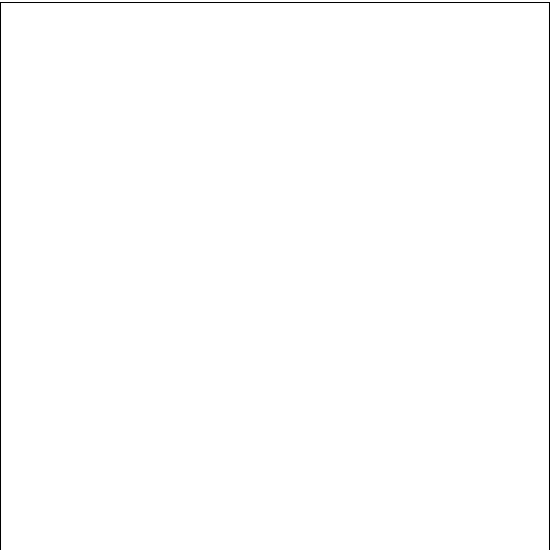

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਡੇਨਗੇ ਅਤੇ ਅਪੀਓ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਜਦ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ, ਨਯਾਰ-ਕੰਨਯਾਦਾ, ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਮੈਟ ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਦੀ ਮਿਲੀ। ਨਯਾਰ-ਕੰਨਯਾਦਾ ਦਾ ਲੂਓ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਹੈ “ਕੰਨਯਾਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧੀ”। ਉਹ ਇੱਕ ਤਾਕਤਵਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ।

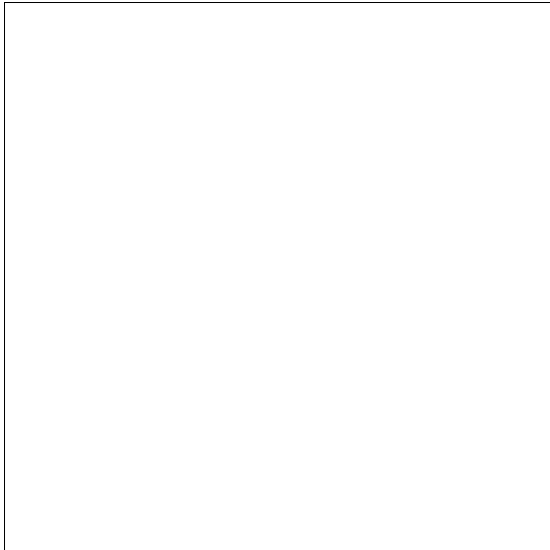

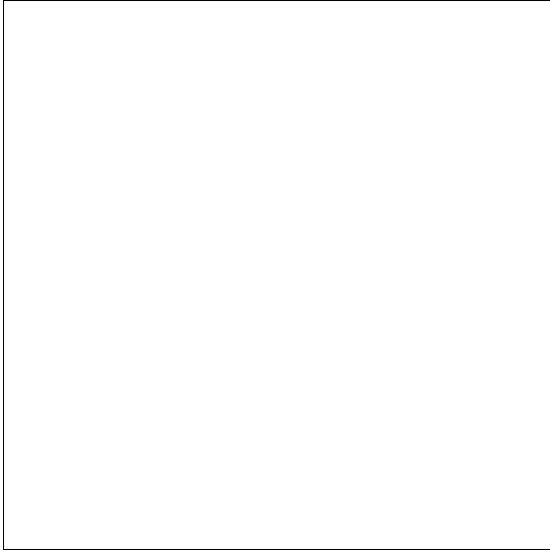
ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ, ਉਹ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਨਯਾਰ-ਕੰਨਯਾਦਾ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਚਲਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੀ।”

ਪਾਸਾਂ ਪੈਰਾਂ "। ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 "ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ" "ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ" "ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ"
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ

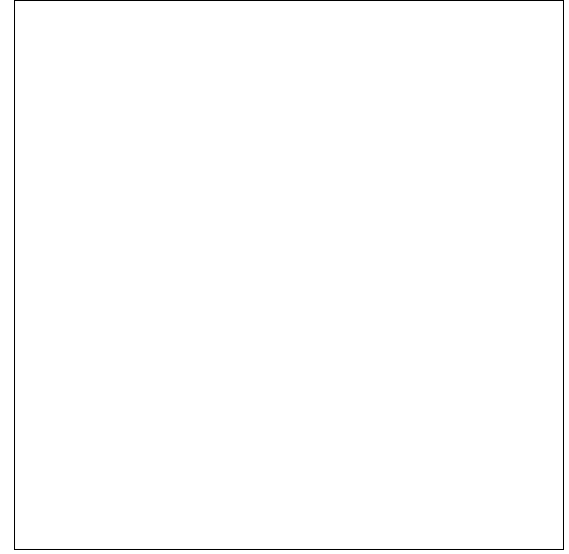

ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ
 ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ ਪਾਸਾਂ

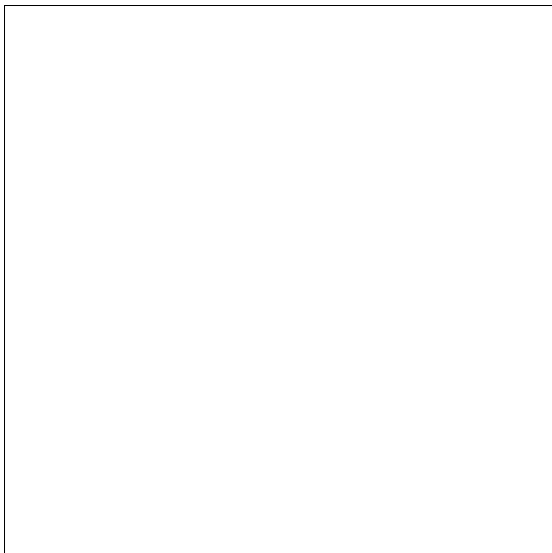
ਤੇਹਫੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਯਾਰ-ਕੰਨਯਾਦਾ ਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੋਤੇ ਅਤੇ ਪੋਤੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ।

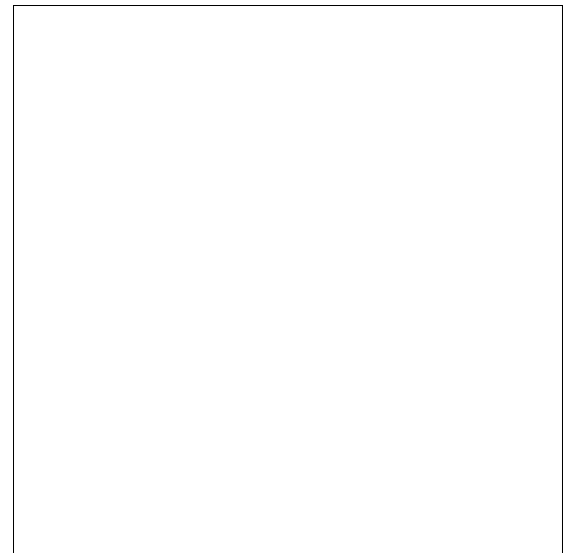
ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਚਾਹ ਪੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਮਾਈ ਦੇ ਪੈਸੇ ਗਿਣਨ ਵਿੱਚ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

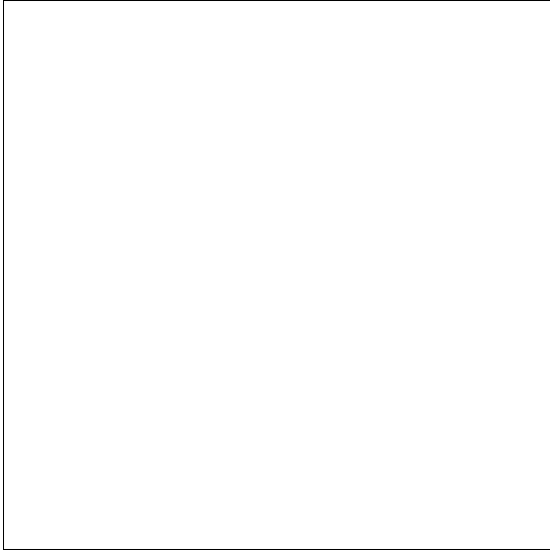

। ਏਹੋ ਭਾਈ ਜੇ ਸੁਖੀਭਾਈ ਏਸੇ ਸੁਖੀਭਾਈ
ਦੇ ਖੇਡੇ । ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਏਹੋ ਖੇਡੇ

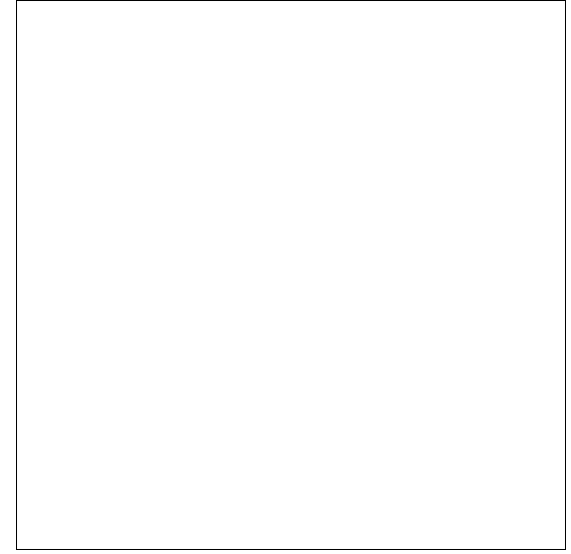

। ਸੁ ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ
। ਸੁ ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ
। ਸੁ ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ
। ਸੁ ਏਹੋ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ ਦੇ ਖੇਡੇ

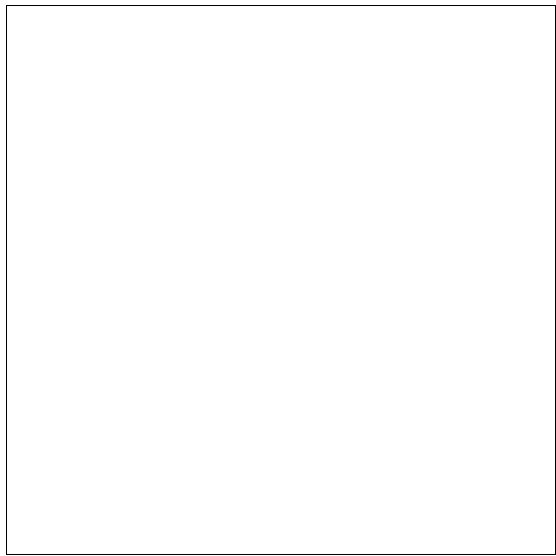

ਉਹ ਰੁੱਖਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਝੀਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਿਆ।

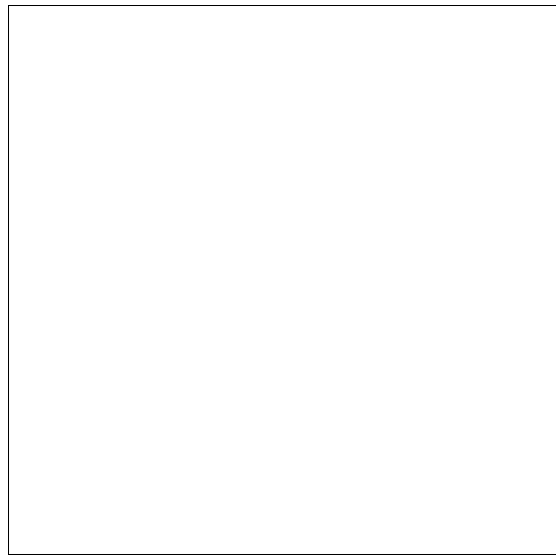

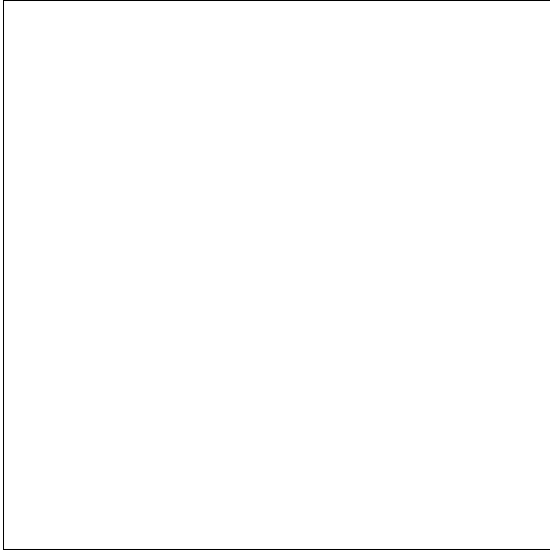
ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ, ਉਡੇਨਗੋ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਨੂੰ ਘਾਹ ਚਾਰਨ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈਆਂ। ਕਿਸਾਨ ਉਡੇਨਗੋ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਫਸਲ ਖਾਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗਾਵਾਂ ਮੁੜ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸ ਜਾਣ।

।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।
।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।
।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।

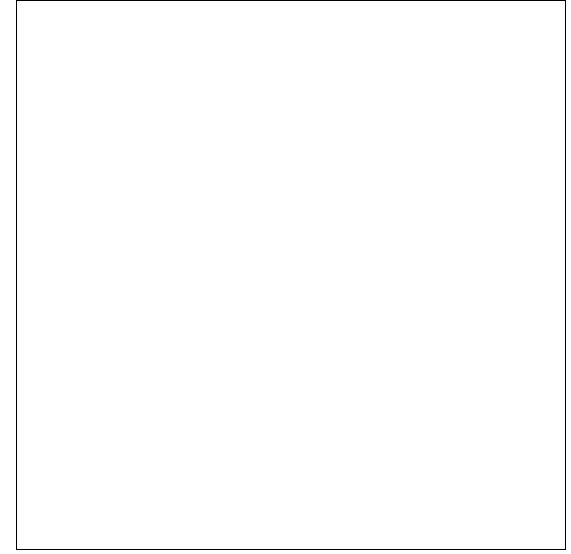

।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।।
।।।।।।।।।।।।~।।~।।~।~।~।~।~।~।~
।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~।~

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਯਾਰ-ਕੰਨਯਾਦਾ ਨਾਲ ਛੱਡ ਗਏ।

ਉਡੋਨਗੋ ਅਤੇ ਅਪੀਓ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਬਾਲਣ ਲਿਆਉਂਦੇ। ਉਹ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਅੰਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਚੁੱਕਦੇ।